

Hvězdný prach

KOUZLO MĚSÍČNÍ ZÁŘE

LINDA
CHAPMANOVÁ

C PRESS

Hvězdný prach: Kouzlo měsíční záře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová
Hvězdný prach: Kouzlo měsíční záře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hvězdný prach

KOUZLO MĚSÍČNÍ ZÁŘE

LINDA CHAPMANOVÁ

Hvězdný prach

KOUZLO MĚSÍČNÍ ZÁŘE

LINDA CHAPMANOVÁ

 P R E S S

KAPITOLA

první

Čmuchy, čmouch. Malému králíčkovvi zamrskaly vousky. Dohopkal k chomáči jetele, ostražitě se rozhlédl a začal ho rychle okusovat.

Devítiletá Lucka Marková se přikrčila u jeho výběhu. „Ahoj, drobku,“ pozdravila ho něžně.

Dupík zvedl hlavu. Když uviděl Lucku, přihopsal k ní. Zastavil u ohrádky a posadil se na zadní. Lucka ho prstem pohladila po hebkém, kaštanově hnědém kožíšku. „Pochutnal sis na té mrkvičce, co jsem ti přinesla?“ zeptala se.

Dupík se jí otřel hlavičkou o ruku. Lucka se jeho přítulnosti musela usmát. Od první chvíle, kdy její

ratínek Dupíka přinesl, se králíček bál všech lidí kromě ní. Byla ale pravda, že Lucku měla ráda skoro všechna zvířátka – dokonce i ta divoká ji k sobě pustila blíže než kohokoli jiného.

Lucka vstala, odklopila střechu výběhu a opatrně zvedla králíčka do náruče. Přitulil se k ní a dostal za to pusku na hlavičku. Lucce spadl do čela pramen dlouhých vlnitých vlasů, které měly úplně stejnou barvu jako Dupíkova srst. Odfoukla si je z očí. „Zase ti přinesu něco dobrého,“ slíbila.

Dupík se zavrtěl a podíval se zpátky k výběhu. Lucka pochopila. „Já vím, já vím. Chceš se jít zase proběhnout, vid?“

Dupík zahýbal čumáčkem na souhlas.

Vrátila ho do výběhu a dívala se, jak cupitá zpátky k jeteli. Na Lucku náhle padl smutek. Kdyby tak mohla ukázat Dupíka Olivii. Jenže Olivie, její nejlepší kamarádka a sousedka odvedle, se před třemi týdny odstěhovala. Lucce se po ní hrozně stýskalo. Měla sice dvě sestry, dvanáctiletou Radku a třináctiletou Hanku, ale ty ji s sebou moc často brát nechtěly, a Lucce bylo bez nejlepší kamarádky smutno. A o to víc teď, o velikonocních prázdninách.

Třeba se sem zase přistěhuje někdo v mém věku, doufala Lucka při pohledu na vysokou drolicí se cihlovou zeď, která dělila její domov, dům U Jasmínu, od sousedního Vrbového domu. Vrbový dům zůstal od odchodu Oliviiiny rodiny prázdný, ale teď se zdálo, že se tam konečně někdo nastěhoval. Posledních pár dnů do něj přicházely zástupy lidí – hlavně stěhováci, malíři a další řemeslníci.

Lucka si jen povzdechla. Doufala, že ať se přistěhoval kdokoli, bude aspoň milý.

Dupík už se zase pustil do jetelíčku. Vypadal tak spokojeně, že už ho Lucka nechtěla rušit, a tak začala bloumat okolo a přemýšlet, co by podnikla. Zahrada jejich domu byla rozlehlá a spletitá, plná zdivočelých stromů a keřů, které se výtečně hodily ke šplhání a schovávání. Na konci bublal potůček a za ním už se rozprostírala pole a lesy. Lucka lesy milovala. S Olivíí si v nich věčně hrály na víly. Musely ale doma slíbit, že se nezatoulají příliš hluboko. Zdejší lesy byly velmi staré a táhly se na kilometry daleko.

„Kdybys v těch lesích zabloudila, už bychom tě nikdy nenašli,“ říkávala často Lucčina maminka paní Marková.

Právě do těch lesů se teď Lucka zadívala. Ty vysoké stromy jako by ji k sobě vábily. Jaké by asi bylo vypravit se mezi ně – hluboko, hluboko mezi ně? Co všechno by tam mohla objevit?

„Ahoj!“

Lucka nadskočila leknutím a rychle se otočila.

K jejímu překvapení se přes zeď dívala nějaká dívka. Měla středně dlouhé, kudrnaté světlé vlasy a uličnické modré oči, ve kterých to jen hrálo neplechou. „Ty tady bydlíš?“ zavolala na Lucku.

Lucka přikývla. „A kdo jsi ty?“ zeptala se a doběhla ke zdi.

„Jmenuju se Allegra,“ odpověděla dívka. „Zrovna jsme se s mamkou přistěhovaly. Můžu přelézt k vám?“ Ani nečekala na odpověď a už se soukala přes zeď. Byla hubená a trošku menší než Lucka. „Jak se jmenuješ a kolik ti je?“ zeptala se, seskočila ze zdi a blondaté kadeře jí poskočily na ramenu.

„Já jsem Lucka,“ představila se Lucka, „a je mi devět.“

„Jako mně,“ zazubila se Allegra. „Tak to můžeme být kamarádky.“

Její úsměv byl tak nakažlivý, že se Lucka hned přistihla, jak ho Allegře vrací.

„Máte hezkou zahradu,“ řekla Allegra a zvědavě se rozhlížela. Nevypadala ani trochu nesměle. „Není to bezva, že jsme tak blízko u lesa?“

Lucka přikývla. „Moje sestry tvrdí, že les je nuda, ale...“

„Nuda! Les nemůže být nikdy nuda!“ zvolala až užasle Allegra. „Lesy jsou přece plné...“ Vtom se zaražila. „No páni!“ vykřikla, když jí padl zrak na Dupíkův výběh. „Ty máš králíčka!“

„Mám,“ přikývla Lucka. „Jmenuje se Dupík. Dostala jsem ho před pár týdnů.“

„Můžu se na něj podívat?“ vyhrkla překotně Allegra. „Já miluju králíčky!“

Lucka přikývla. „Jen se trochu bojím,“ upozornila novou kamarádku, když spolu šly k ohrádce. „Nenechá se pochovat od nikoho než ode mě. Je to ještě mládě.“

„Ten je nádherný!“ vydechla Allegra a přidřepla si ke kleci. „Ahoj, Dupíku!“

Dupík zvedl hlavičku a prohlížel si Allegru. Potom, k Lucčinu úžasu, přihopkal k mříži a přitiskl na ni chvějící se čumáček. Allegra ho jemně pošimrala prstem na nose a Dupík si sedl na zadní, jako by k ní chtěl ještě blíž.

Lucka žasla. „Tohle dělá vždycky jenom se mnou!“ Vykulila na Allegru oči: „Jinak se lidí bojím.“

Dívka pokrčila rameny: „Mě mají zvířata ráda.“

„Mě taky!“ opáčila Lucka a zmocnilo se jí vzrušení. „Dokonce i ta divoká.“ Cítila, jak jí v těle hřeje naděje. Vypadalo to, že jsou si s Allegrou dost podobné. Že by z nich opravdu mohly být kamarádky? Snad dokonce nejlepší kamarádky?